

חובש נגד קומנדו

שנ"ר יצחק רוזנגרטן

בעוד יצחק מתכופף ומחליף מחסנית לקראת המשך ההסתערות, חלף מעליו רימון שניגד מאי-שם, התפוצץ וריסס סביבותיו ניציצי-מוות. שוב הצילה אותו המקריות, שכן, בהיותו שפוף על הקרקע — לא נפגע. הוא היה החובש היחיד שנותר כשיר (מישל, ה' חובש השני, נפגע קשות במטח האש הראשון).

דקות ספורות חלפו מעת שהחלה התופת, וכבר הלכו הפצועים ונתרבו. אחד מן הלוח"מים נפגע קשות בעינו מרסיסי הרימון, ש' ממנו ניצל יצחק, והדם כיסה פניו. יצחק, ב' מאמץ נואש להרגיעו למנוע ממנו היסטריה (הרת-אסון במצבו) הסביר לו, כי הפציעה מסתכמת בשריטה עמוקה בקירבת העין ותו' לא. תחת מטר הכדורים נשא את הפצוע אל עבר עיקול גוסף בשטח, הניחו שם והורה ל' חייל לאבטח אותו. מעתה יקרא מקום זה — התאגר.

מכיוון הלחימה נשמעה קריאה נוספת: „חובש! בהיצמדו לדופן הוואדי, לאחר שק' סץ מן הרמה שעליה נלחמו הצנחנים עם אויביהם קרב פנים-אל-פנים, כשהוא מתע' לם מכדורי הצלפים — התקדם יצחק לעבר הסמ"ס, איתן. מבט מזויר, והאבחה — חור קטן במעיל, ללא יציאה, משמע — הכדור שחדר לחזה עדיין נמצא בגוף. איתן, היוור אמנם, אך עדיין ניצב זקוף ויורה, מסרב ל' התסנות. יצחק אינו שועה לדבריו, חובש או' תו. ומפנהו בריצה מטורפת בין זחלם תקוע למשנהו. מנוחה קלה, ושוב — מירוך לעבר מקום איסוף הפצועים. בדרך מחלץ יצחק את האלונקה מן הזחלם הנוער, כאשר טענותיו ומענותיו של איתן קלוות אותו: „אף אחד עוד לא עשה לי עירוי-דם בחיי ואתה לא תהי' י' הרא'זון שיעשה לי'“

יצחק היה הראשון. את האינספוזיה הניח בידו של הלוחם שהוצ'אר עם הנסגעים. הוויכוח עם הפצועים בדבר סנויים, חבישתם ואר' סן הטיפול בהם, הינו מבחן קשה לא פחות מן הטיפול עצמו. ואם עומד בו החובש, הרי שחצי מלאכתו כבר נעשתה.

הקרב עם אנשי הקומנדו הסודניים — ב' שיאו, כאשר מספר הלוחמים פוחד ואף ה' תחמושת אוולת במהירות. יצחק חשש, כי קטנים סכווי הכוח להיחלץ מן האש הנור' אה. הוא חבש את נהג הזחלם, שנפגע במטח הראשון בבטנו ומצבו נואש, הכין את מע' רכת העירוי האחרונה, נעץ את המחט — ואת האמפולה עם הנוזל הצמיד בין הסלעים, כדי לשחרר להמשך הקרב, לוחם שהיה צריך ל' החזיקה. יצחק ראה עד כמה נואש מצבו של הנהג וחטרי-סכוויים. רק ניתוח תוך דקות יציל חייו. החלטה קשה בפניו — והוא עומד בה,

כוח-הקומנדו הסודני, בפני-קוד מצרי, ענוד בשולבי-התחפרותו האחרונים,

כאשר הופיעו שלוש הוחלמים והגי' מ' כוח הסיוור של הצנחנים בפתח הקניון, כשבכ' וונתם לחדור עמוק יותר, לפנים ואדי-סודאר.

מטרת מחלקת הצנחנים, באותו בוקר, ה' חמישי למלחמה, היתה לנוע לכיוון ראס-סו' דאר ולחפש עקבות אנשי-קומנדו בשטח. ו' אכן, עקבות כאלו לא חסרו. אולם הוראת ה' מג'ד היתה מפורשת ותקיפה: „לנוע קדימה, תוך עירנות מירבית, ולהמשיך בסיוור!“

סמל יצחק רוזנגרטן, קבוצניק מאדמית יליד אורוגוואי, היה אחד משני החובשים, שנתלו ללוחמים במשימתם. אמון על כללי הוהירות והעירנות, כצנחן אשר עבר את כל שלבי אימון-הלוחם בטרם יצא לקורס-החור' בשים, הבויקה במותו מחשבה בדבר היות הוואדי שאליו נכנס כוח הסיוור בשניות אלו, מקום אידיאלי למארב אויב. לא היה סיפק בידו להעלות מחשבתו זו על בדל שפתיו, ו' כבר געש הוואדי כיוור רותחת וקליעים הת' נפצו אל דפנו: הוחלמים, ושורקים כינות ל' לוחמים, האצים לתפוס מחסה, בטרם יסתע' רו. יצחק רוזנגרטן, ישב בזחלם, על ברכיו — האלונקה. בנסותו לקפוץ מן הרכב-המטרה — נלכדה האלונקה במקלע ה-0.3 ונסתב' כה בו. יצחק קפץ החוצה ללא האלונקה ו' בעודו מחפש מחסה, כעבור שבריר-שניה, פ' געה פצצת-בווקה בזחלם שהחל לבעור.

בעוד דיו זבה דם הביט יצחק על סביבו' תיו, מנסה לארגן את מחשבותיו בשאון הק' רב. רוחב הוואדי היה כ-15 מטר. מצידו הא' חד התנשא גיבל גבוה לגובה של מאות מ' רים. מעל גדתו השניה היתה כעין רמה. קר' לומטר אורכה, בגובה של כ-15 מ' מעל ה' אפיק, שם ארבו חיילי הקומנדו המצריים ב' עמדות דו-רובאיות רבות. מנקודות-ירי מצו' יינות אלה היו צולפים וטוטפים באש את כלי-הרכב.

בחת-ההכרה זכר יצחק, כי שניות לפני פרוץ הקרב נקלטה בוויית עינו דרך צרה, בכניסה לוואדי, מצדו השמאלי. עתה הבין כי אין דרך אחרת לעלות על גב רמת-המארב ומיד החל רץ בשביל הצר, סוחף אחריו את חבריו למחלקה. מטרים לפניו, בנקודת הס' יום של השביל, ניצבו בעמדה חפורה שני סו' דנים ענקים למראה. לאחד, פצצת אר-סי-גי', בקנה, וחברו — אצבעו על הדק הקלציניקוב. השניים הוכו בשיתוק-של-תדהמה, קפאו על מקומם והבעת-הלם על פניהם — ומשך הקסאון היה די והותר לפתיחת גירת-העו' זו והרקת המחסנית.

שירות בהתנדבות, על-אף שנפגע מצורר בי אימני קורס-המ"כים, רוסס עתה בכל חלקי גופו בדיסידריון. תחבולות כבר לא נותן, אך גופיות לחיילים יש בשפע. יצחק איל-תר חומרי-חבישה, הגיש לרב"ט טיפול, ו-נאבק בו אף במובן הנפשי — „כאת לחפש מלחמה — ומצאת!" הוא זועק עליו, כאשר הלוחם מתנגד לחבישה ומבקש לחזור אל ה-עמדה. „את שלך עשית, עכשיו — תן לי ל-עשות את שלי!"

הפצועים קל, אינם שועים לדבריו של יצחק החובש. נהג וחלם נחבש — וחזר לעמדה ללא אוקר. במצב אחר, לא במלחמה, לא היה מסוגל אף לקום — יודע יצחק — אולם עתה, התרגשה האישית היא, שחובה לעשות. גם בני, סמל המחלקה, ספג כדור בזרועו. יצחק אילתר תחבולות ובני חזר לקרב. בידו הימנית, הפגועה, הרים את העוזי, חיך, ושב לטהר עמדות.

באותן ארבע שעות נוראות ומסויחות של לחימה בכוחות עדיפים, הן במספר והן בציוד — הצטרף יצחק ללחימה עם חבריו הי-מעטים המתמסעים עד שהגיעה התגבורת ו-עמה הושמד כוח הקומנדו המצרי.

יצחק הננבי

מוציא את מערכת העירור מן הנהג ומכניג ל-סצנה שזה עתה הובא — מישל, החובש הי-שני, שנפגע בכחפו מבוקת, עד שאין אפ-שרות לעצור את שטף-הדם באמצעות חו-סס-עורקים. יצחק מורה למ"כ, שהביא את מישל, להניח ידו על העורק ולחסום בעצמו את הזרימה.

מאוחר יותר נתברר לו, כי החלטתו זו, נו-סף לעירוי הדם המהיר — הצילו לתקופת-מה את חייו של מישל, שנפטר מאוחר יותר מ-זו-היום.

קריאתו של בני, סמל המחלקה, כי התח-מושת אוולת ללוחמים, מהדהדת בין הסלעים, ועל-אף יריותיהם של 200 קנים הגיעה לאוז-ניו של יצחק, עוררה אותו לפעולה נועזת. הוא חזר לוחם הבורר, חדר לתוך העשן הסמיך ונאבק בהתרת חגורי-הקרב המחוברים בקשר כמעט בלי-ינתק על הדפנות, ובכוח עילאי של הרגע, טוען את המחסניות ומגישן לבני.

עדיין יש מחסור, ויצחק רץ לעבר הרמה, ובחפזי רימון-עשן חדר מתוך הערסל אל ה-עמדות הדו-רובאיות של אנשי הקומנדו, ש-בהם פגע בתחילת הקרב, תפס בקלצ'ים ו-במחסניותיהם וחזר בשלום אל בני ולוחמיו, כדי לטפל ברב"ט יצחק. צנחן זה, שחזר ל-

(עיטור ה"עוז")

(במחנה 9.5.75)